

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: “Η φωνή της Εκκλησίας είναι η φωνή του ίδιου του Χριστού μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με λαμπρότητα πανηγύρισε την εορτή της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακής, την Κυριακή 7 Ιουλίου 2024, ο ομώνυμος Ενοριακός Ιερός Ναός που βρίσκεται στο Καστράκι Αιτωλοκαρνανίας. Της ακολουθίας του Όρθρου χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, ο οποίος στη συνέχεια προεξήρχε της πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας.

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος συνεχάρη τους κατοίκους της Ενορίας για την πληθωρική τους συμμετοχή στην Θεία Λειτουργία. Επήνεσε και συνεχάρη τον Εφημέριό τους, π. Νεκτάριο Καμζέλα για την διακονία του και ως επιβράβευση του μέχρι τώρα έργου του, του απένειμε το οφφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου, ευχόμενος να συνεχίσει με τον ίδιο και περισσότερο ζήλο να

διακονεί τους κατοίκους του χωριού.

Κατά το κήρυγμά του ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα εξής:

«Ζούμε μία σύντομη, μία εφήμερη ζωή. Η βιωτή μας αποτελεί μία στιγμή μέσα στην ιστορία του κόσμου. Το πέρασμά μας από την γη αυτή αποτελεί μία χαραμάδα ενός μεγάλου παραθύρου προς την αλήθεια, το οποίο δεν έχουμε ούτε τον χρόνο ούτε τις δυνάμεις να το ανοίξουμε διάπλατα. Σχεδιάζουμε και υλοποιούμε έργα, αισθανόμενοι συχνά μία ικανοποίηση για τα κατορθώματά μας, λησμονώντας όμως πως μυριάδες ανθρώπινων σχεδιασμών και κατορθωμάτων έχουν βυθιστεί σε ένα τεράστιο πηγάδι λησμονιάς. Μπορούμε άραγε να έρθουμε σε επαφή με τα όντως σταθερά και αιώνια; Μπορούμε να συμμετάσχουμε στα σχέδια του μόνου προσώπου που βρίσκεται πάνω από την φθορά της ιστορίας; Μπορούμε να γίνουμε, εμείς, οι φθαρτοί και προσωρινοί άνθρωποι, συνεργοί του αναλλοίωτου και όντως αιώνιου Θεού;

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας περιγράφει μία μεγάλη, μία συγκλονιστική ευκαιρία που δόθηκε στους τέσσερις πρώτους μαθητές του Χριστού, ώστε να εγκαταλείψουν τους ταπεινούς ανθρώπινους σχεδιασμούς τους και να γίνουν πρωταγωνιστές στο μεγαλειώδες θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων. Τέσσερις απλοί ψαράδες, τέσσερις ασήμαντοι βιοπαλαιστές, των οποίων η ζωή φαινόταν προδιαγεγραμμένη στις όχθες της λίμνης Γεννησαρέτ, δέχονται από τον Κύριο μία πρόσκληση, η οποία έμελλε να ανατρέψει ολόκληρη την ζωή τους. «Ακολουθείστε με», τους λέει. Και ο λόγος αυτός αποδεικνύεται αρκετός, ώστε να εγκαταλείψουν όλα εκείνα που τους προσέφεραν μία στοιχειώδη βεβαιότητα για το παρόν και το μέλλον τους και να αφεθούν στην απόλυτη αβεβαιότητα ενός παραλόγου σχεδίου για τα ανθρώπινα και τα κοινωνικά τους δεδομένα. Όπως αναφέρει ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, δεν ρωτούν τί θα τρώνε, πού θα

κοιμούνται, πώς θα ζήσουν οι δικοί τους, πώς θα αντιμετωπίσουν τους ισχυρούς της κοινωνίας, πώς θα αντέξουν τις δυσκολίες και τα απρόοπτα. Χωρίς δισταγμό, χωρίς διαπραγμάτευση, χωρίς να αναζητήσουν κάποιες στοιχειώδεις εγγυήσεις, εγκαταλείπουν αμέσως τα δίκτυα που τους εξασφάλιζαν μέχρι τώρα τα προς το ζην και ακολουθούν τον Διδάσκαλο και Μεσσία που τόσο λαχταρούσαν να συναντήσουν.

Χωρίς αμφιβολία, η προθυμία τους αυτή στερείται της κοινής λογικής. Ορισμένοι Πατέρες της Εκκλησίας την αποδίδουν στον αυθορμητισμό και την αγνότητα της απλής ισραηλιτικής καρδιάς τους. Άλλοι, την αποδίδουν στην βαθιά επίδραση που πρέπει να προκάλεσε στην ψυχή τους η προσωπικότητα του Χριστού. Το ένα όμως δεν αποκλείει το άλλο. Ο Πέτρος, ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης αποτελούν ψυχές αγνές, ζυμωμένες από τα παιδικά τους χρόνια με την πίστη στον Θεό και με την προσδοκία της ελεύσεως του Μεσσία. Παρά την φτωχική τους ζωή, παρά τις δυσκολίες της καθημερινότητάς τους, η φλόγα της πίστεως και της ελπίδος δεν είχε καταπλακωθεί από τον καθημερινό μόχθο της επιβιώσεως. Η ύπαρξή τους παρέμενε εύφορο έδαφος που περίμενε τον σπόρο της κλήσεως. Και αυτή η ετοιμότητα, αυτή η εγρήγορση, κάποια ευλογημένη στιγμή, συναντήθηκε με το θεϊκό «Ακολουθεί μοι».

Είναι σημαντικό, αδελφοί μου, να κατανοήσουμε τις συνθήκες και τις προϋποθέσεις της ευλογημένης ανατροπής που φέρνει στην ζωή των απλών ψαράδων το κάλεσμά τους από τον Χριστό, προκειμένου να βρεθούμε και εμείς έτοιμοι να ανταποκριθούμε στο δικό μας κάλεσμα. Έχουν περάσει από τότε δύο χιλιάδες χρόνια, οι άνθρωποι όμως δεν αλλάζουν. Όπως εκείνοι, έτσι κι εμείς, δίνουμε τον αγώνα της επιβιώσεως, πασχίζοντας να εκπληρώσουμε τα σχέδιά μας και να επιτύχουμε τους στόχους μας. Λησμονούμε, όμως, πως, εάν εγκλωβιστούμε αποκλειστικά σε αυτόν τον τρόπο ζωής, δεν πρόκειται να βρούμε την μόνιμη και διαρκή ευτυχία που τόσο ποθούμε. Οι εκκρεμότητες και οι δυσκολίες διαδέχονται η μία την άλλη. Κάθε επιτυχία δίνει την σκυτάλη σε ένα νέο σχέδιο. Σε κάθε στιγμή караδοκεί το απρόοπτο που ανατρέπει τον προγραμματισμό μας. Τα πράγματα του κόσμου τούτου έρχονται και παρέρχονται, δυστυχώς όμως δεν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να βρει δυνάμεις και χρόνο, ώστε να αναζητήσει πράγματα αιώνια και να ενταχθεί σε έναν μεγάλο, σ' έναν αιώνιο σκοπό.

Κι όμως! Όπως οι απλοί ψαράδες της σημερινής περικοπής, έτσι κι εμείς, δεχόμαστε από τον Θεό διαρκείς προσκλήσεις, οι οποίες μπορούν να αλλάξουν την ζωή μας. Πρώτη και μεγάλη πρόσκληση αποτελεί η ίδια μας η ζωή. Ο Δημιουργός μας, κινούμενος από την αγάπη και την άπειρη φιλανθρωπία Του, μάς κάλεσε από την ανυπαρξία στην ύπαρξη, επιθυμώντας να μοιραστούμε μαζί Του το δώρο της ζωής. Ακόμη όμως και όταν η αμαρτία γέμισε την ψυχή των ανθρώπων με το σκοτάδι του πόνου και του θανάτου, ο φιλεύσπλαχνος Θεός βρέθηκε ανάμεσά μας, έτοιμος να καταυγάσει με ζωογόνο φως την ύπαρξή μας και να ανανεώσει την πρόσκλησή Του προς τον καθένα από εμάς. Αυτήν την λυτρωτική πρόσκληση για μία ζωή απαλλαγμένη από την φθορά και τον θάνατο απευθύνει και σήμερα η Εκκλησία προς τον κόσμο. Εναπόκειται στην δική μας ελεύθερη βούληση να ανταποκριθούμε ολόψυχα, όπως έκαναν τότε οι απλοί ψαράδες της Γεννησαρέτ και να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο προς την αιωνιότητα. Η φωνή της Εκκλησίας είναι η φωνή του ίδιου του Χριστού μας. Όσο εντονότερα μετέχουμε στην πνευματική της ζωή, τόσο εντονότερα ακούμε την πρόσκληση να βρεθούμε στο πλάι του και να γίνουμε συνεργοί Του. Ο πόνος και το σκοτάδι έχουν εξαντλήσει τον σύγχρονο άνθρωπο. Κάθε ημέρα, όλο και θεριεύει ο πόθος της Οικουμένης για μία ζωή γεμάτη φως, ειρήνη και ελπίδα. Ο καρπός έχει μεστώσει. Γι' αυτό και ο Κύριος, μιλώντας στου μαθητές Του, όπως αναφέρει ο Ματθαίος στο ένατο κεφάλαιο του ευαγγελίου του (στ. 37), αναζητά την προθυμία και το φιλότιμο, τόσο το δικό τους όσο και το δικό μας, λέγοντας: «Ο θερισμός πολύς, οι δε εργάται ολίγοι».

Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις και δεν επιλέγει εκλεκτούς. Απευθύνεται προς όλους τους ανθρώπους, αναζητώντας σε κάθε γενεά εκείνους, οι οποίοι, ελεύθερα και ολόψυχα, θα απαρνηθούν την εύθραυστη εξασφάλιση των ατομικών σχεδιασμών

τους, θα διασπάσουν τα τείχη του μικρόκοσμού τους, θα παρατήσουν τις παλιές δουλειές, τις παλιές αγάπες και θα δεχτούν να Τον ακολουθήσουν στο διαρκές έργο της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους.

Ένας σύγχρονος μοναχός ολοκλήρωνε πάντοτε την προσευχή του με μία φράση: «Κύριε, στο τέλος όλων μου των αιτημάτων, αξίωσε με να γίνω μέρος του σχεδίου της αγάπης Σου για τους ανθρώπους».

Ας γίνει αυτή η προσευχή και δική μας δέηση προς Εκείνον και ας είμαστε βέβαιοι πως, η ανταπόκριση στην κλήση Του και η παράδοση της ζωής μας στην πρόνοια και το έλεός Του, θα μας ανοίξει δρόμους ζωής, γεμάτους χαρά, ελπίδα και αγάπη που τόσο διψάει η ψυχή μας».

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)